

L'acte imponent que ressenyem tingué encara un altre número ben escaient i simpàtic. La capella de música del Santuari va interpretar sota la direcció del P. Ferrer *La mort de l'escolà*. Ja és sabut com ho fa la capella famosa, però cal dir que en aquell lloc i en festa dedicada a mossèn Verdaguer era potser més emocionant que mai la celebrada cançó del mestre Nicolau. Amb tot i haver-hi milers i milers de persones, el silenci més absolut regnava per tots aquells indrets. Quan la cançó va finir, va esclatar una ovació xardorosa. Foren molts els que es van apropar a felicitar el Pare Ferrer.

Novament es congregà el poble al temple de la seva Patrona, on es va cantar un solemne Rosari, la Salve i el Virolai. I amb la Benedicció solemne amb el Santíssim va finir aquesta corpenedora i solemnia festa de bella recordança.

El nom gloriós del gran poeta Verdaguer està tan lligat amb el nostre renaixement musical que era un deure, hem cregut, de la REVISTA MUSICAL CATALANA el fer-se ressò de l'homenatge que a la memòria de l'autor dels *Idil·lis* i *Cants Místics* acaba de celebrar-se a Montserrat.

VILASSAR DE MAR

Visita de l'Orfeó Castellarenc

El diumenge, 4 d'octubre, l'Orfeó Castellarenc, de Castellar del Vallés, féu una visita a la xamosa vila de la Maresma, Sant Joan de Vilassar, la qual visita l'ànimà extraordinàriament amb els diversos actes que es celebraren ja des del matí.

Arribats els choristes castellarencs a quarts de deu, els autòmibus que els conduïren els deixaren a la porta del Patronat Social, on l'Orfeó d'aquesta entitat els esperava amb la seva senyera. Tots plegats, en amigable companyonia, es dirigiren a l'Església Parroquial i en l'Ofici del Roser, que començà a les deu, ajuntaren llurs veus a les dels fidels, alternant amb els cantors de la parròquia, en l'execució de la missa gregoriana. De més a més l'Orfeó Castellarenc, sota la direcció del mestre Joan Tomàs, i acompanyat a l'orgue pel mestre Joan Salvat, que estíuejava a Vilassar, va cantar el *Sanctus* i *Benedictus* de la missa a tres veus de Mn. Ferrer Ramonacho, que produïren molt bon efecte, i al final de l'ofici la secció de senyorettes interpretà encara la bellíssima *Cançó de la Moreneta* del mestre Nicolau, que els assistents a l'acte escoltaren amb plena delectació.

A la sortida del temple, els dos orfeons amb llurs senyeres desplegadas s'enca-minaren a la Casa de la vila per saludar les autoritats. En el passeig de mar entonà l'Orfeó Castellarenc el *Cant a la Senyera*, de Millet, mentre pujaven al saló del Consistori la Junta Directiva acompanyada del tinent d'alcalde de Castellar senyor Lehoz i del senyor Francesc Alavedra, ànima impulsiva i esperit emprendedor, que tant d'ajut ha prestat sempre a l'Orfeó Castellarenc. Allí els donà la benvinguda el senyor Jaume Corbera, alcalde de Vilassar, i els ofrenà, en record de la seva visita, una llaçada catalana que fou col·locada tot seguit a la senyera. El senyor Alavedra pronuncià paraules molt expressives plenes d'agraïment, i a baix al passeig els orfeonistes atacaren les notes vibrants del cant patriòtic *Som catalans*, de Joan Llongueres, composició la qual la multitud allí congregada acollí amb entusiàstic aplaudiment.

L'Orfeó Castellarenc volgué fer sentir també els seus cants davant la rectoria on els esperava la Junta de l'Obra i el senyor rector Mn. Joan Roig. Es cantà la bo-

nica i alegre sardana del mestre Morera *La cançó nostra*, i acabada l'audició Mn. Roig dirigí la paraula als cantaires, elogiant amb brillants conceptes la tasca nobilíssima que realitzen els orfeons en pro de l'art i de la cultura, la qual ajuda en gran manera a fer créixer la germanor dels catalans.

Els orfeonistes de Castellar dinaren en una taula disposta expressament a l'amp la vorera del Passeig de Francesc Macià, enfront del mar, i amb ells la Junta volgué juntar-hi un representant de l'Ajuntament de Vilassar, un de la Junta del Patronat, el director de l'Orfeó de la mateixa entitat senyor Jaume Pujol i el mestre Salvat que havia de col·laborar també en el concert de la tarda.

(En escriure aquesta ressenya tres dies més tard de la festa, amb quina sorpresa més gran ens assabentàvem de la mort inesperada del mestre Jaume Pujol, qui acabem d'anomenar! El fet d'haver passat amb ell unes hores tan agradivoles, lluny el pensament de cap motiu de tristesa, ens apenà doblement aquesta ràpida separació i solament l'esperança de trobar-nos a la Glòria eterna per a prosseguir la mateixa tasca del cant, com aquell matí ens ho deia amb el seu bon zel de Pastor el senyor rector de Vilassar, pot consolar-nos en aquests contrastos de la vida.)

Reprement la relació de la jornada, direm que el concert celebrat a la tarda en el local del Patronat Social de Vilassar constituí per a l'Orfeó Castellarenc un èxit brillantíssim. Poques vegades s'havia vist aquella sala tan concorreguda. Sota la direcció del mestre Tomàs, l'orfeó descabdellà el programa següent:

El Cant a la Senyera, Millet; *Sota de Polm*, Morera; *El maridet*, Pérez Moya; *Muntanyes regalades*, Sancho Marraco; *El caçador i la pastoreta*, Botey; *Els fadrins de Sant Boi*, Pérez Moya; *Les nines de Cerdanya*, Tomàs; *La cançó nostra*, Morera; *Els Xiquets de Valls*, Clavé; *Què és aquest soroll?* (popular alemanya), E. A. Grell; *El cant de Falosa i Cançó de maig*, Mendelssohn, i *Ball rodó*, Rimsky-Korsakow.

En escoltar de nou els cantaires de Castellar, el públic pogué estimar en millors condicions els mèrits que els distingeixen. El conjunt d'orfeonistes, que sumen uns vuitanta, és d'una plenitud que enamora. Elogiem tot seguit la franquesa i generositat de les veus i sobretot l'expressió viva del seu cant, l'entusiasme encomanadís que desperten llurs interpretacions finament matisades. El mestre Joan Tomàs se'ns mostrava un director de raça, un temperament de músic voluntariós, que ha d'aconseguir, no en dubtem pas, franques victòries.

Moltes de les peces esmentades obtingueren l'honor del "bis". Recordem, entre altres, *El maridet*, *El caçador i la pastoreta*, *Les nines de Cerdanya*, *Què és aquest soroll?*, una peça plena d'ingenuïtat i de gràcia, i el característic *Ball rodó*. El programa fou completat al final amb *La sardana de les monges*, de Morera i l'ardida cançó *La Balanguera*, de Vives, tan coneguda i sempre celebrada, que entonaren plegats els dos orfeons, de Castellar i Vilassar. La sardana fou dirigida pel sots-director de l'orfeó vilassarenc En Domènec Pera, i la composició del mestre Vives, que acompanyà al piano el mestre Salvat, per En Joan Tomàs. Aquestes dues composicions que s'havien assajat al matí en el mateix local, aconseguiren una execució molt ajustada i valenta que entusiasma tot l'auditori.

Direm per acabar, que, enmig de la bellesa natural del lloc, amb un sol radiant de llum i una mar que encisava i enlluernava els ulls amb la seva blavor, fou la jornada aquesta d'inesborrable record per a tothom, ja que no solament es fruí de magnífiques cantades, sinó que es lligaren fermes amistats i es posà de relleu el poder de la música, i del cant sobretot, per agermanar els pobles. — S.